

ZNOVU TOUŽÍ PO SRDCI,
KTERÉ UŽ KOYSI ZLŮMIL

NOVA

Autorka bestselleru Čtvrté křídlo

REBECCA
YARROS

NOVA

Nova

Copyright © 2017 by Rebecca Yarros

All rights reserved.

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jana Patschová, 2025

Cover © Elizabeth Turner Stokes, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5734-3 (pdf)

NOVA

REBECCA YARROS

přeložila Jana Patschová

*Chasovi – na tomto světě není nic,
co bych slyšela raději nežli tvůj smích...
Víc už miluji snad jen tvůj úsměv,
nebo chvíle, kdy tě mohu obejmout.
Jsi mým darem, za něž jsem neskonale vděčná.*

První kapitola

L A N D O N

DUBAJ

Tohle místo bylo neskutečné, malý kousek zimy uvnitř věčného léta. Světla zářila, uměle vytvořený sníh v rezortu Ski Dubai se třpytil a já jsem zatoužil po svěží, jasné obloze nad coloradskými Skalistými horami. Aspen se měl otevřít ještě tenhle měsíc, ale my jsme byli přes půl světa na Blízkém východě a do Vánoc jsme se neměli vrátit do Států.

Zahlédl jsem kameramana, jak se řítí ze svahu za mnou, a zrychlil jsem. Většinou mi nevadilo, že mě natáčí prakticky čtyřicet hodin denně, ale dnes mě to štvalo. Možná to bylo tím, že jsme před pár dny dokončili živou show, nebo za to mohly všechny ty události – například incident, při němž málem zemřela jedna z mých nejlepších kamarádek a další skončila ve vazbě. Sakra, možná mě taky začínalo štvat, že jsem se nemohl ani vyčůrat, aniž by mě sledovaly kamery. Vážně jsem chtěl mít aspoň pár minut pro sebe.

Přenesl jsem váhu a pustil se do sjezdu, přičemž jsem sledoval, jak se mi snowboard zakusuje do ledové plochy těsně u okraje dráhy vleku. Celá sjezdovka mi zabrala pár vteřin a rozhodně mi nepomohla připravit se na Nepál, ale bylo to lepší než nic, zvláště když jsem uvážil, že venku bylo třicet stupňů.

„Skoro jsem zapomněl, jak jsi rychlý,“ poznamenal Paxton, když zastavil smykem vedle mě.

„Tenhle týden jsem párkrát trénoval. Nejsem na tom tak strašně, jak jsem se bál,“ poznamenal jsem a pokrčil rameny. Posledních pět dní jsme s naším programem Studium na moři kotvili v Dubaji a já jsem tu strávil skoro každý den. Byla to moje jediná příležitost zajezdit si na snowboardu od chvíle, kdy jsme před třemi měsíci opustili Miami, a já jsem si ji rozhodně nehodlal nechat ujít.

„Chceš jet znovu?“ kývl Pax směrem k vleku, když se kameraman konečně dostal na konec sjezdovky. Ještě že jsme většinu Nepálu natáčeli z vrtulníku a za pomoci GoPro kamery, protože tenhle chlapík by se mnou nikdy neudržel krok.

„Kolik máme času?“

Vyhrnul si rukáv bundy a zkontroloval hodinky. „Asi hodinu. Dost času na další kolo. Když nejsme na palubě dvě hodiny před odjezdem, začne Leah šilet, takže já teď pojedu naposledy.“

„Jo, tak to dopadá, když se zapomeneš se svou holkou v Istanbulu a zmeškáš kvůli tomu loď.“

Na tváři mého nejlepšího přítele se pomalu rozhostil úsměv. „Ale stálo to za to. Tak co říkáš? Ještě jednou?“

Podíval jsem se nahoru na kopec na samostatné sjezdovky, které rezort Ski Dubai nabízel, a přikývl jsem. „Jo, proč ne, že? Další příležitost se mi naskytne až za pár týdnů.“

Zamířili jsme ke krátké frontě na vlek a čekali, až na nás přijde řada. Všiml jsem si, že na pozadí vypůjčených červeno-modrých kombinéz naše na zakázku vyrobené vybavení dost vyčnívá.

Až palčivě jsem vnímal kameramana stojícího za námi, ale snažil jsem se ho, pokud možno, ignorovat. Celý tenhle dokument – *Mezinárodní vody* – jsme natáčeli kvůli Nickovi. Těch devět měsíců, které jsem měl strávit s kamerou před nosem, nebylo nic ve srovnání se zbytkem jeho života na vozíku. Film

měl nést jeho jméno stejně jako jméno nás původních členů – těch, kteří jsme Odpadlíky založili –, a měl proslavit jeho fenomenální návrhy ramp a kaskadérských kousků. Kvůli tomu všemu jsem věděl, že se s kamerami musím nějak sžít.

„Ahoj, Novo,“ pozdravila mě dívka před námi a tiše si povzdechla.

„Ahoj, princezno,“ odpověděl jsem a mrkl na ni. „Baviš se?“ Skenoval jsem její tvář a snažil se rozpomenout, jestli jsme spolu už něco měli.

Cítil jsem, jak vedle mě Paxton obrací oči v sloup. Nesnášel, co jsem dělal, a neměl problém svůj nesouhlas vyjádřit.

„A jak! Trocha zimy rozhodně nezaškodí. Všude jinde, kde jsme byli, bylo takové horko, že?“ Modrooká dívka na mě mrkala přehnaně nalíčenými víčky.

„To jo,“ přitakal jsem. *Plaví se s námi na lodi.*

„No, je ideální počasí na tulení,“ zašvitořila a kousla se do spodního rtu, načež zamávala a nasedla na vlek před námi.

„Nezačínej,“ varoval jsem Paxtona, který už otvíral pusku.

Zavrtěl hlavou a pokročili jsme vpřed, protože jsme byli na radě.

„Dostal jsem potvrzení týkající se cesty do Nepálu,“ oznámil mi, když jsme nasedli na vlek.

„Jo? Opravdu to vyšlo, i s těmi školními záležitostmi?“ Snažili jsme se domluvit si lyžařský výlet, abychom se v rámci přípravy dostali na sníh, ale vzhledem k tomu, že jsme poslední tři měsíce trávili u Středozemního moře a v Africe, nebylo k tomu moc příležitostí.

Naše cesta do Nepálu – jediná jízda, na kterou jsem se zaměřil kvůli dokumentu – se odvíjela od našeho školního rozvrhu, stejně jako všechno ostatní v tomhle roce.

Sedačka sebou cukla dopředu a my jsme se vydali na cestu do uměle vytvořeného svahu.

„Zrealizujeme to v týdnu nepovinné exkurze na pobřeží. Přijdeme sice o pobyt v Indii, ale nedá se nic dělat. Máme na to

celkem deset dní a budeme o tom muset psát referáty, abychom vynahradili zmeškané kulturní exkurze.“

Střelil jsem po něm skeptickým pohledem. „A Leah s tím souhlasila? Tvoje ženská je, co se týče školy, příšerně úzkostlivá.“

Na tváři se mu znovu objevil ten trapný zamilovaný úsměv a já jsem zamžikal, protože mě bodl osten nesmyslné žárlivosti. Pax si zasloužil štěstí, lásku, celou tu zatracenou pohádku. Jen jsem byl trochu zahořklý, protože mně nic z toho nebylo souzeno.

Svou jedinou šanci na lásku jsem už dávno podělal.

„Jo, ale musel jsem jí slíbit, že se zastavíme na jeden den v Tádž Mahalu. Navíc jsem zamluvil let vrtulníkem do základního tábora Everestu.“

„Jak romantické.“

„No, Leah si rozhodně nestěžuje.“ Chvilí se díval před sebe a pak naklonil hlavu na stranu. „Ale jo... jestli tě napadá, co by mohly dělat holky, až tam budeme, jsem jedno ucho. Leah si na sjezdovky zrovna nepotrpí.“

„To je pravda. Najdeme něco, co je bude bavit. Pennu zabije, že si tentokrát nemůže zalýžovat.“

„Jo,“ souhlasil Paxton tiše, načež jsme se ponořili do zamyšleného ticha.

Vzduch mě studil na tváři, radostné výkřiky lyžujících pod námi se odrážely od ocelových stěn zařízení. Byl jsem vděčný Dubaji, že postavila tohle parádní kryté lyžařské středisko jako součást nákupního centra. Penna by tu měla být s námi, ne se schovávat na palubě lodi. Pax měl pravdu – v příštích měsících bude chřadnout, dokud jí tu sádru nesundají. „Mám o ni strach. Od té doby, co ji pustili z nemocnice, je dost zamlklá, což je všechno, jen ne normální.“

„Dává si to za vinu,“ namítl.

„To by neměla,“ odpověděl jsem bez odmlky. „To její sestra ztratila hlavu. Brooke mám moc rád, stejně jako ty, ale víš, že je to pravda. Nic z toho, co se stalo za poslední tři měsíce – ani

ty nehody, ani sabotáže, ani ty podělané hry –, nebyla Pennina vina.“

„Jak zařídíme, aby tomu uvěřila?“

„Musíme jí dát najevo, že je součástí tohoto týmu,“ odpověděl jsem. „Vždycky jsme v tom byli my čtyři – ty, já, Nick a Penna. Nick je sice na vozíku upoutaný natrvalo, ale Penna určitě ne. Za pár měsíců nám bude zase nakopávat zadek.“

„Fyzicky na tom možná bude dobře. Ale duševně je v háji, chlape. Nevím, jestli se nám podaří dostat ji zpátky do správného rozpoložení, aby mohla závodit, a můžeš se vsadit, že X Games pro ni nepřipadají v úvahu. Sotva se stihne zbavit sádry, natož aby byla v závodní formě.“

Pomalu jsem vydechl a sledoval, jak se mi u pusy tvoří pára. „Jo, no, jestli má někdo tuhý kořínek, tak je to Penna. Zanedlouho bude bez sádry a vsadím se, že se bude hádat s doktory, aby zase mohla co nejdřív začít trénovat.“

„To je naše Rebelka,“ řekl Pax s úsměvem.

Wilder, Rebelka, Nova a Nitro... původní Odpadlíci. Možná jsme začínali na Paxtonově dvorku a v místním skateparku, ale rozrostli jsme se. Na lodi nás bylo nejmíň dvacet a další nováčci čekali na přijetí. Ale ať nás bylo sebevíc, vždycky šlo nakonec o nás čtyři. Po deseti letech, kdy jsme společně riskovali životy, mi byli blíží než moje vlastní rodina. Vzdal bych se pro ně čehokoli.

To už jsi udělal.

Vyjeli jsme na vrchol kopce a seskočili na kyprý sníh. Bože, jak mi to křupání chybělo, ta plynulost jízdy, způsob, jakým se moje tělo dostávalo na hranice svých možností, pod nohama jen prkno. Ne že bych neměl rád skateboarding, ale snowboarding bude vždycky moje láska číslo jedna.

„Připravil jsi všechno pro Gabea a Alexe?“ ujistil jsem se, když jsme studovali možnosti pod námi.

„Jo. Vedení se moc nechtělo přijmout je do programu až na druhý semestr, ale já jsem trochu zatahal za nitky.“

Odfrnul jsem si. „Ještě aby ne, když ti ta loď patří.“

„Jo, to možná pomohlo,“ připustil. „Vím, že je potřebuješ, takže to muselo být. Vlastně přiletěli dnes ráno, takže budou připraveni začít s námi vyučování.“

„Jsou to nejlepší snowboardisti naší generace.“

„Ty jsi nejlepší snowboardista naší generace,“ opravil mě.

Pokrčil jsem rameny. Možná jsem, možná nejsem. Ale věděl jsem, že existuje rozdíl mezi namyšleností a sebevědomím, a bylo mi jasné, že se bez těch kluků v Himálaji neobejdu. Potřeboval jsem jejich úsudek a zkušenosti – bylo potřeba, aby mě drželi na uzdě.

„Hele, co zkusit tuhle sjezdovku?“ navrhl Pax, když nás dostihli kameramani. „Vede přímo kolem místa, odkud se dívá Leah.“

Zasmál jsem se. „Jasně, pojedeme se předvést tvojí holce.“ Přesouvali jsme k místu, kde začínala černá sjezdovka, a já jsem v duchu proklínal kameramany. *Ted' se mnou zkus-te držet tempo.* „Když už mluvíme o Leah, dorazila sem její spolubydlící? Nejspíš ji musíme zahrnout do těch nepálských sraček, ne?“

K tomu, aby skládačka tohohle výletu byla dokonalá, bylo potřeba ještě několik dalších dílků.

Paxton vedle mě ztuhl. „Jo, je tady.“

„Co se děje?“ zeptal jsem se a poplácal ho po zádech. „Bojíš se, že ti kámoška tvojí holky bude překážet?“

Zavrtěl hlavou. „Nic takového.“

„Ahoj, Novo,“ ozval se stejný sladce ženský hlas. Blondýnka na lyžích byla zpátky. „Máme trochu času, než loď vypluje z přístavu. Nechceš si dát něco k pití dole pod kopcem?“

Chceš mě ošukat, abych měla co vyprávět kámoškám? Na to se mě ve skutečnosti ptala. Obvykle by mi to nevadilo, ale když jsem tak poslední dobou sledoval Paxe a Leah, začínalo se mi to dostávat pod kůži.

Což bylo fakt na nic.

„Myslím, že tady máme docela málo času, ale co kdybychom se sešli, až budeme zpátky na lodi?“ navrhl jsem jí s úsměvem a doufal, že neraním její city.

„Budu na palubě u bazénu.“ Usmála se. „Jo, a jmenuju se Erin,“ představila se.

„Těší mě,“ odpověděl jsem. „Já jsem...“

„Nova,“ odpověděla za mě a její kamarádka se zahihňala.

Landon. „Jasně.“ Nezajímalo ji, kdo jsem doopravdy. Šlo jí jen o moji image, což bylo v pohodě. *Jenže nebylo.* Vadilo mi to ale míň než holky, které si myslely, že budou víc než jen na jednu noc, že znovu vzbudí cit v mém zamrznutém srdci.

Žádná z nich neměla šanci.

Žádná z nich nebyla *ona*.

Co nejrychleji jsem tu myšlenku zaplašil. Ve chvíli, kdy jsem si na ni vzpomněl, jsem si pokaždé připadal, jako by mě přejel parní válec. A to jsem rozhodně nepotřeboval.

„Tak jo, uvidíme se na palubě,“ zašveholila Erin a docela okatě si mě prohlédla od hlavy k patě, načež se s kamarádkou vydala na míň obtížný svah.

„Nevypadal jsi, že bys měl zvlášť zájem,“ prohodil Pax a nasadil si brýle. Udělal jsem totéž a svět najednou viděl zostřeně, což umožňovala specializovaná skla. „To proto, že nemám.“

„Aha.“ Pomalu přikývl, jako by chápal.

Nerozuměl ani prd.

„Aha, co?“ zeptal jsem se a krátce se rozhlédl kolem nás, abych se ujistil, že jsme mimo dosah mikrofonů.

„Že už by tě omrzelo ojet všechno, co ti přijde do cesty?“

„To těžko,“ vyhrkl jsem.

Pokrčil rameny. „Byla hezká.“

Blond vlasy. Modré oči. Jo, byla to osmička.

Problém byl, že jsem chtěl jedenáctku, jenže na celém světě jsem znal jen jednu. S vlasy černějšími než noc, pevným, vypracovaným tělem, které se tak hodilo k tomu mému, jako by to byly dva kousky skládačky, s očima ve tvaru mandlí a barvy

čokolády, kvůli nimž jsem zapomínal, jak se jmenuju – nikdy ale na to, jak se jmenuje ona.

„Jo, ale prostě ji nechci.“ *Nech to být.*

Přikývl. „Dobře.“

„Co to má znamenat?“

„Prostě jsem řekl dobře.“

„Měl jsi na mysli něco jiného.“

„Přestaň analyzovat každé moje slovo. Jestli tu holku nechceš, tak je mi to fakt jedno. Přál bych si, aby sis konečně přestal ordinovat ty zástupy holek, které by tě z toho dostaly. Ale do toho mi nic není, že?“

Sevřel jsem čelist. „Prostě pojedme.“

„Jsi osina v zadku,“ řekl, načež rychlostí blesku vyrazil z kopce.

Zhluboka jsem se nadechl a snažil se uklidnit mysl, ale jakmile jsem si na ni vzpomněl, nebylo cesty zpět.

Snažil jsem se představovat si tu blondýnku, zaplnit si hlavu její tváří, tím, co mi nabízela. Věděl jsem, že později budu moct využít její tělo, abych si tak na hodinku zaplnil díru v duši, ale nebylo to nic platné.

Viděl jsem před sebou jen *její* tvář, *její* oči, *její* neuvěřitelně prořízlou pusou. Neměla problém mě na rozloučenou políbit a pustit se s Paxem z kopce. Dovedla se mnou držet krok, pohánět mě vpřed.

Už to bylo dva a půl roku, ale přesto jsem, kdykoli jsem na ni pomyslel, skoro umřel.

Rachel. Dovolil jsem si vyslovit její jméno, na okamžik ji pustil do své mysli. *Jen tuhle jízdu,* slíbil jsem si, když jsem se pustil dolů. Třicet vteřin se vzpomínkou na ni, víc ne.

Jel jsem dolů a přemýšlel, kde asi je, co právě dělá. Pořád mě nenávidí? Doufal jsem, že ano. Zasloužil jsem si to.

Bůh věděl, že jsem se nenáviděl dost za nás oba.

Problém s láskou spočíval v tom, že jakmile byla pryč, nebylo možné tu díru zaplnit, nebylo možné nahradit tu euforii.

Ztráta lásky s sebou přinášela abstinenční příznaky, od nichž neexistovala úleva.

Alespoň já jsem na žádnou nepřišel. Přikrčil jsem se na prkně a nabral rychlost.

Sex alespoň na chvíli otupil bolest, ale možná... Sakra, možná že Paxton měl pravdu. Nebyl jsem o nic blíž tomu, abych se přes ni přenesl, než v den, kdy jsem se zachoval jako vůl a odesel od ní. Možná bylo načase se vzmužit a doopravdy si sníst, co jsem si sám nadrobil.

Těsně přede mnou Paxton zamával na sklo a já jsem zvedl oči a udělal totéž, když jsem se blížil k místu, kde stála Leah a sledovala nás. Zamávala na něj, pak na mě a já jsem si všiml, že se k ní někdo blíží.

Do prdele. To nemůže být pravda.

Vlasy jí padaly na křehká ramena, fialové proužky byly až dolů. Otáčel jsem hlavou a snažil se na ni zaostřit, když jsem ji míjel.

Ten skřítkovský obličej, ty hranaté tváře, špičatý nos, ty dokonale tvarované rty – poznal bych je kdekoli.

Její ruce se přitiskly ke sklu...

Bum! Nohy se mi podlomily milisekundu předtím, než jsem narazil do zdi. Odrazil jsem se a dopadl na zadek.

„Pozor!“ zařval někdo anglicky těsně předtím, než mě praštil tyčí.

Vážně jsem spadl uprostřed povrchového vleku – jediného vleku v parku, který tahal jezdce nahoru po svahu.

Odstřčil jsem se, abych nikomu nepřekážel, a podíval se k místu, kde u okna stála Leah. Sama.

„Jsi v pořádku?“ vypravila ze sebe s očima vytřeštěnýma obavami. Proboha, to jsem měl snad halucinace? Ve chvíli, kdy jsem se na pár vteřin nechal ovládnout vzpomínkami na ni, se mi začala zjevovat?

Kývl jsem na Leah a postavil se na nohy. Copak to zašlo tak daleko, že můj mozek viděl, co chtěl?

„Jsi v pořádku?“ zeptala se dívka, když kolem mě projížděla na pomě. Lyžemi minula moje prkno ani ne o metr.

„Jo, díky,“ přitakal jsem a zaklonil hlavu. *Přesně tak, dámy, mám čtyři medaile z X Games, z toho tři ve snowboardingu, a narazil jsem do zatracené zdi.*

Vzpamatuj se. Zamířil jsem dolů po svahu a pod sjezdovkou se setkal s Paxem.

„Bereš to oklikou?“ zeptal se.

„Jo, něco takového,“ odpověděl jsem, protože jsem věděl, že neviděl, jak jsem ze sebe udělal totálního idiota. Věděl jsem, že se nepochybně pokochá později, až se Bobbymu – režisérovi našeho dokumentu – dostanou do rukou záběry.

Pax se mě na nic neptal, jen na mě vrhl tázavý pohled. „Je čas se vrátit. Není ti nic? Zdáš se mi trochu bledý.“

„Jsem v pohodě,“ odvětil jsem.

To byla jediná slova, která jsem pronesl, když jsme si sundávali výstroje.

„Landone, jsi v pořádku?“ zajímala se Leah, která ke mně doběhla hned, jakmile jsme vyšli z mrazivého vzduchu do suchého pouštního vedra.

„Co se stalo?“ zeptal se Pax a objal ji kolem ramen.

„Nic. Jsem v pořádku,“ odbyl jsem Paxe a usmál se na Leah. Alespoň jsem měl pocit, že se na ni usmívám. Jistý jsem si nebyl, protože jsem si pořád připadal hrozně otupělý.

Ten pocit nezmizel, ani když nás odvezli zpátky k místu, kde kotvila naše loď. Nez bavil jsem se ho, ani když mi Pax vyprávěl o našich nových číslech, protože před pár dny během živé exhibice předvedl historicky první trojitě salto vpřed na motokrosovém motorce. Počet našich odběratelů na YouTube značně vzrostl, stejně tak na Instagramu a Snapchatu, ale počet zhlédnutí našich videí byl naprosto závrtný.

Nezmizelo to, ani když mi skenovali občanku, když jsem nastupoval na obrovskou výletní loď, již jsme od srpna nazývali naším domovem. Jediné, co jsem viděl, když jsem vešel do

obrovského třípokojevého apartmá v zadní části lodi, byla žena, kterou jsem spatřil stát vedle Leah.

„Landone!“ zařval Pax a prolomil mou mozkovou mlhu.

Trhl jsem hlavou jeho směrem. „Co je? Sakra, nemusíš přece křičet.“

„Očividně musím, protože ty vůbec nevnímáš.“

„Říkám, že jsem v pohodě.“

Přimhouřil oči. „Jasně, ale já jsem se tě ptal, jestli chceš jít do bazénu.“

Zamrkal jsem. „Potřebuju si zacvičit.“

„Vždyť jsme se zrovna nalodili. Vynechej na jeden den posilovnu a pojď si trochu vydechnout. Já vím, že se připravuješ na Nepál, ale jeden den tě nezabije.“

Měl pravdu. Jeden den jsem mohl vynechat. Kromě toho jsem byl tak roztěkaný, že jsem mohl spadnout z běžeckého pásu nebo udělat nějakou blbost, která se rovnala nárazu do zdi.

„Tak jo. Bazén zní fajn.“

„Hele, možná tam bude ta lyžařka-záčátečnice,“ škádlil mě, když mířil po schodech do svého pokoje.

„Nezájem,“ zabručel jsem si pro sebe, když jsem vcházel do své ložnice. Další holka mi v téhle situaci nepomůže – ne, když jsem dokázal myslet jen na *ni*. Už jsem si tím prošel, věděl jsem, že si prostě potřebuju vyčistit hlavu. Svlékl jsem se z oblečení a převlékl se do plavek, načež jsme si s Paxem dali sraz v obýváku. Bobby měl u jídelního stolu schůzku s kameramany, takže mě napadlo, že když si pospíšíme, získáme nějaký čas mimo objektivy.

„Vážně, chováš se divně,“ poznamenal Pax, když jsme jeli výtahem k bazénu. „Leah říkala, že viděla, jak jsi na snowboardu narazil do zdi. Nechceš si radši nechat zkontrolovat hlavu? Už je nahoře u bazénu, hlídá lehátka, ale můžeme za ní dorazit později.“

„Nic mi není,“ zopakoval jsem.

„Když to říkáš.“

Vstoupili jsme do víc než třicetistupňového vedra a dunění hudby. Slunce u bazénu mě hřálo, ale otupělost, která nechtěla povolit své sevření, rozpustit nemohlo.

Možná měl Pax pravdu a já jsem se vážně praštil do hlavy.

U bazénu bylo plno a hudba hrála opravdu hlasitě – přesně tak, jak to obvykle bývalo, kdykoli jsme vyplouvali z přístavu. Pax se vypařil, aby našel Leah, a já jsem očima skenoval dav a přál si pocítit aspoň kapku jejich vzrušení.

První semestr skončil, zbývaly ještě dva a my jsme mířili k Indickému oceánu. Když jsem se nad tím zamyslel, musel jsem uznat, že to všechno je opravdu ohromující. Na druhou stranu právě to, že jsem přemýšlel o věcech, mě do téhle situace dostalo.

„Tady jsi!“ přiskočila ke mně blondýnka ze svahu a trojúhelníčky bikin jí sotva zakrývaly prsa.

„Ahoj.“ Objala mě kolem pasu a já jsem se přinutil k úsměvu.

„Nechceš se mnou zajít na skleničku?“

Ani ne.

„Víš, myslím, že radši půjdu...“

„Ale no tak. Bar je přímo tady!“ přemlouvala mě a otočila nás.

Led mě udeřil do holé hrudi a sklouzl mi po břišních svalech až pod plavky. Do prdele, to studilo.

„Moc se omlouvám!“

Její hlas mě zasáhl silou hurikánu, jímž sama byla, a když vzhledla, ztratil jsem dech úplně.

Vytréštila na mě oči a její krásné, tak známé tváře se zmocnila panika.

„Bože,“ zašeptala.

Fialové pramínky vlasů se jí opíraly o hladkou linii brady a její rty se rozevřely v šoku, který, jak jsem si byl jistý, odrážel ten můj.

Celý můj svět se zúžil na ženu stojící přede mnou. Dokonce i tlukot mého srdce se v úctě k tomu okamžiku zastavil. Jak to, že tu byla? Po tom všem byla tak blízko, že jsem se jí mohl

dotknout, a dokázal jsem na ni jen zírat, jako by snad mohla zmizet, kdybych mrkl.

Mísily se ve mně tisíce emocí, až se mi zatočila hlava. Vůbec jsem se nedokázal uklidnit. Zmocnily se mě radost a úžas, že ji po takové době vidím, strach, že mi chrstne do obličeje zbytek margarit, a nepřekonatelná touha ji políbit, škemrat, aby mi odpustila chyby, kterých jsem se coby hloupý kluk dopustil, a zapomněla na poslední dva roky, co jsme byli od sebe.

Ale nejvíc ze všeho jsem vnímal čirou a naprostou úlevu, že můžu zase dýchat, že otupělost, již jsem cítil od sjezdovky, je pryč. Brněla mě kůže, jako by se mi do žil znovu vlila životadárná krev.

Všechno to spočívalo v jediném slově.

„Rachel?“

Druhá kapitola

RACHEL

DUBAJ

Myslela jsem si, že jsem na tenhle okamžik, se vši jeho nevyhnutelností, byla připravená.

Strašlivě jsem se mýlila.

Dýchej, mluvila jsem sama k sobě. Ne abych se uklidnila, ale proto, abych do plic dostala aspoň trochu kyslíku a neomdlela. Rozhodnutí potkat se s Landonem a opravdové setkání s ním, to byly dvě úplně jiné věci. Jedna z nich byla výsledek čistě logické úvahy, a ta druhá... no, řekněme, že v mém těle se nenacházel jediný nerv, který by se v jeho blízkosti neprobudil k životu.

Řekni něco – cokoli.

„Ahoj Landone,“ vypravila jsem ze sebe, vzhlížejíc do jeho šokovaných, oříškově hnědých očí. Skoro jsem zapomněla, jak jsou krásné a jak se jejich barva mění podle nálady nebo ladí podle toho, co má zrovna na sobě.

Což v tuto chvíli nebylo zrovna moc.

Měl na sobě totiž moje margarity. Ty právě stékaly po jeho vyrýsovaném bříše, aniž by braly ohled na nespočet tetování, která mu barvila kůži.

Nechal si předělat to, které si pořídil kvůli mně? Ne že by pod tím jasně zeleným slizem, který stékal po jeho těle, bylo něco vidět. Honem jsem se mu podívala zpátky do očí, ale on tam

pořád jen stál... a zíral. Ale třeba to nebude tak zlé, jak jsem si myslela. „Ráda tě vidím,“ řekla jsem roztřeseně a pozorovala každý detail jeho tváře s téměř hollywoodskými rysy. Vytratila se mu z ní i ta troška něhy, která se mu v ní zračila, když jsem ho viděla naposledy. Zůstaly mu však ostře řezané rysy nosu a brady. Tak jako vždy vypadaly jeho rty měkce, a přitom stejně výrazně jako zbytek jeho obličeje.

Snažila jsem se zastavit příval vzpomínek, který na mě útočil společně s jeho hlubokým hlasem a vedl mě do doby, kdy jsme spolu trávili hodiny a hodiny povídáním. Připomněla jsem si jeho výraz, když mi poprvé řekl, že mě miluje, nebo to, jaké bylo cítit jeho dlaně na své kůži. Přestože jsem se sebevíc snažila udržet všechno hluboko uzamčené, vždy se to prodralo zpátky na povrch a zaplavilo mě emocemi, které jsem si nemohla dovolit. Už nikdy.

Byla jsem na palubě týden a věděla, že je tady – věděla jsem, jak daleko musel Paxton zajít, aby mě sem dostal –, a vyhýbala jsem se mu jako čert kříži. Byla jsem tu kvůli Leah, kvůli sobě, chtěla jsem se zabývat svým vlastním příběhem a zjistit, odkud pocházím. Našla bych ještě tisíc důvodů, ale žádný z nich nezahrnoval Landona.

„Cože... jak...?“ vykoktal, po jeho obvyklé výřečnosti ani památky.

Tisíckrát jsem si tuhle situaci nacvičovala v hlavě. Chystala jsem se být naprosto v pohodě, zcela odmítavá. Představovala jsem si, jak mu ukážu, že mi možná ublížil, ale nezlomil mě. Moje představy však neměly nic společného s realitou, ani s tím, jak moje tělo reagovalo na pouhý pohled na něj.

Proč jsi mi neřekl, že odjíždíš? Proč sis nevybral mě? Proč jsem pro tebe nebyla dost dobrá? Všechny otázky, jež mé osmnáctileté já kdysi vybrečelo do polštáře, se znovu vrátily v té nejošklivější formě, a já jsem je všechny okamžitě potlačila. Nasucho jsem polkla, což však nemělo nic společného s pouštním vedrem.

„Ehm, vy se znáte?“ zeptala se blondýnka, která se k němu tiskla. Zajímalo by mě, jestli vůbec zná její jméno.

Mé rty zkrivil úsměv. Jiný rok. Jiné místo. Ten samý Landon. „Kdysi dávno.“

Byl pořád ještě v šoku, a tak jsem využila té malé výhody, co jsem měla. „Tak jo, hádám, že se ještě uvidíme.“ Odtrhla jsem z něho oči. Hruď se mi svírala, jako by to bylo včera, co mě opustil, a ne před dvěma a půl lety.

Zvládla jsem se otočit, odkráčel pryč a po cestě vyhodit kelímky od margarit. Slíbila jsem si, že později najdu Leah a všechno jí vysvětlím, ale věděla jsem, že právě teď potřebuju co nejrychleji zmizet. K výtahu mi chybělo jen pár metrů, když mě Landon dohnal. Blondýnu zřejmě nechal někde za sebou.

„Rachel!“ řekl, vztáhl ke mně ruku, ale jeho prsty sotva zavádily o mou paži, jako by si to v průběhu pohybu rozmyslel.

Skoro, pomyslela jsem si, načež se dveře výtahu přede mnou dovřely.

Pomalou jsem se otočila a snažila se představit si, jak svoje emoce zamykám řadou bezpečnostních zámků. Přes ně se nedostane. „Potřebuješ něco?“ zeptala jsem se jeho hrudi. Dívat se mu na hrudník bylo bezpečnější než hledět do těch jeho duši obměkčujících očí.

„Rachel,“ zašeptal.

Centimetr po centimetru jsem zvedala oči, až jsem se setkala s jeho pohledem – celou hlavu nade mnou. Landonovy světle hnědé, prsty rozčuchané vlasy se tyčily nad mojí drobnou postavou. Díky našemu výškovému rozdílu jsem si vždy připadala v bezpečí, jako by byl hora, kterou nikdo nehne. Jak se nakonec ukázalo, nedokázala jsem to ani já. „Co je?“

„Já... nevím, co říct,“ přiznal a ve tváři se mu zračila směsice strachu a úžasu.

Já taky ne, zavolalo mé osmnáctileté já z místa, kde jsem ho předtím uzamkla.

„Páni, musím uznat, že jsem od tebe čekala daleko pohotovější odpovědi.“

Zavrtěl hlavou a zamrkal, jako by očekával, že se rozplynu, jako bych byla pouhým výplodem jeho fantazie. „Nečekal jsem tě tu.“

„Neříkej. Podívej, nemusíme se vůbec vídat. Ty budeš chodit na své hodiny a já na ty své. Jsem si jistá, že se kvůli té situaci s Paxtonem a Leah ještě potkáme, ale jinak mám v plánu tě ignorovat.“ Musela jsem, abych přežila.

Přimhouřil oči. „Jaké situaci s Paxtonem a Leah?“

Zvedla jsem jedno obočí a snažila se zklidnit divoce bušící srdce. Bylo to, jako by ta zatracená věc měla křídla a snažila se údery do žeber vysvobodit z mé hrudi a letět přímo za jedinou osobou, které vždy patřila. *K čertu.* „Oni ti to neřekli?“

Udělal jeden krok dopředu a já jsem couvla. „Neřekli co?“

Pokračovali jsme v tanci – já jsem couvala a on mě následoval. Krok po kroku jsem se přibližovala k výtahu, dělil mě jen kousek od toho, abych konečně mohla zmizet z jeho blízkosti.

„Rachel, mohla bys přestat? Nehodlám tě pronásledovat až do výtahu.“

„To je pravda, většinou ode mě spíš zdrháš.“

Trhl sebou. „Vážně?“

Rozezněla se siréna a loď vyplula z přístavu. „Znám tuhle tvoji stránku z vlastní zkušenosti.“ Podívala jsem se za něj, kde stála jeho blondýna a zírala na nás s rukama překříženýma na hrudi. „A podle toho, jak to vypadá, se nic nezměnilo.“

„Rachel...“ natáhl se po mně a já jsem udělala krok dozadu, trošku se pootočila a stiskla knoflík výtahu se šipkou dolů.

„Ne, nebudeš mi říkat jménem. Nebudeš mi říkat vůbec jinak. Budeš zase Nova a já se od tebe hodlám příštího půl roku držet co nejdál.“

„Výborně, tvoje taktika docela zafungovala, když uvážíme, že tohle je poprvé, co jsme se potkali, a to už jsme tady tři měsíce.“

Musel vypadat tak zraněně? Jako bych udělala něco podlého, když jsem se před ním schovávala. „Dorazila jsem teprve minulý týden.“

Svraštil čelo a já jsem musela bojovat s nutkáním vyhladit na něm vrásky svými prsty, tak jako jsem to dělávala, když jsme byli spolu. Ale on už nebyl můj, abych se ho mohla dotýkat. V žádném významu toho slova.

„Minulý týden? Zvláštní, v tu dobu spolubydlící Leah...“ Jeho oči se až nepřírozně rozšířily.

„Už ti to došlo, co?“ Výtah se za mnou s cinknutím otevřel a já jsem do něj bezostyšně zacouvala. Přitom jsem pozorovala, jak se k nám blíží kameramani. Potřebovala jsem prostor a potřebovala jsem ho hned.

„Počkej.“ Vrhel se vpřed a zastavil dveře výtahu paží. „Já to nechápu.“

„Paxton ti to vysvětlí,“ odbyla jsem ho a stiskla knoflík k uzavření dveří.

„Paxton?“ Znovu zavrtěl hlavou.

Frustrovaně jsem vydechla a uvědomila si, že ve výtahu jsou jiní studenti. „Paxton Wilder. Tvůj nejlepší kamarád. No tak, Novo...“

„Landone,“ vyštěkl. „Pro tebe jsem nikdy nebyl Nova. Ne takhle.“

Jsi jako supernova – exploze tak jasná, že všechny oslní, řekla jsem mu kdysi poté, co vyhrál jeden závod. Ale stejně jako moje láska, tahle přezdívka se zakřivila v něco úplně jiného. Ted' je *Casanova...* a už nepatří mně.

„Co jsme byli jeden pro druhého, to už odnesl čas,“ odvětila jsem. „Za to, že jsem tady, nemůže osud ani bůh. Je to Paxtonova práce. Jestli chceš odpovědi, běž za ním. Jakmile se tyhle dveře zavřou, nemám v plánu s tebou někdy znovu promluvit.“

„Myslíš, že je to možné? Že tě budu jen tak ignorovat?“

„Posledního dva a půl roku se ti to dařilo zatraceně dobře.“

Vzadu za mnou někdo zakašlal, aby zakryl smích.

Landon se zamračil přes moje rameno a pak se mu na tváři objevil ten arogantní úšklebek, jaký uměl jenom Nova. To ve mně vyvolalo dost protichůdné pocity – jedna moje část mu chtěla vlepit facku, zatímco ta druhá si vzpomněla na to, co byl tenhle muž schopný udělat s mým tělem. „Rachel.“

„Co?“ zakřičela jsem. Dala bych všechno za to, aby mě přestal oslovovat, jako by mě pořád znal, chtěl mě a nepřestal milovat. Jako by se těch dva a půl roku prostě vypařilo a my stále mluvili o naší budoucnosti v bytě, jehož nájem mi nechal na krku. Nebude mi říkat jménem, jako by nikdy nerozdrásal vlákna mého bytí – už dávno jsem nebyla ta dívka jako tehdy.

„Následující čtyři dny budeme na moři, takže nemůžeš jen tak utéct. Ještě jsme spolu neskončili.“ Odtáhl se a sundal paži z dveří výtahu.

Zatímco se dveře zavíraly, díval se mi do očí, jako by v něm něco žhnulo. Šok z našeho setkání zřejmě už vprchal.

„My dva jsme spolu skončili už dávno,“ řekla jsem potichu. Škubnul sebou a dveře se zavřely.

• • •

Zabouchla jsem za sebou dveře našeho pokoje a opřela se o ně. Nechala jsem svoji hlavu narazit do bezpečnostního zámku. *Bolí to. Bože, tak moc to bolí.* Dlaň jsem si položila pod srdce a modlila se, aby našlo nějaký normální rytmus. Drželo však krok s mými plícemi, které pracovaly až příliš a do hrudníku přinášely vzduch po obrovských doušcích. Dokonce i krk jsem měla v jednom ohni. Obličej se mi krabatil, jak jsem se snažila zadržet slzy. Bože, jak já jsem nesnášela pláč. Ještě horší však bylo to, že jsem nebrečela proto, že bych byla smutná. Oči mě pálily ze vzteku, studem, ale taky kvůli bolesti na hrudi, již způsobil pohled na něj. Z milionu emocí, třeba proto, že moje tělo nevědělo, jak se s tím má vypořádat.

Zhluboka a plynule jsem se nadechla. *Jsi silnější, než myslíš. Jsi ze železa. Jsi z betonu. Jsi neporazitelná.*

To vše byla pravda, jenže on představoval mou slabinu.

Během těch pár posledních minut se mu nějakým způsobem podařilo otevřít moji duši a vrátit mě o několik let zpět. To nebylo fér. To on beze slova odešel. Zůstala jsem bez vysoké školy, zato s naštvanými rodiči, k nimž jsem se musela potupně vrátit, a k tomu s nájmem, který jsem si nemohla dovolit. Kdežto on, podle toho, jak to zatím vypadalo, byl v pohodě. Vlastně víc než v pohodě. To já jsem byla ta, kdo se snažil překonat nově otevřenou trhlinu ve svém srdci... už zase.

„Rachel?“ Z obýváku se ozval Pennin hlas a mně se udělalo nevolno. Pokud na téhle lodi byl někdo, kdo mě nesnášel víc než Wilder, byla to Penna. Pohrdala mnou už roky – od chvíle, kdy zjistila, že zatímco jsem randila s Wilderem, byla jsem zamilovaná do jeho nejlepšího kamaráda.

Stala se mojí spolubydlící, když se Leah před pár dny přestěhovala do Paxova pokoje. Rozuměla jsem tomu – Penna potřebovala čas, aby se uzdravila mimo zrak veřejnosti, a naše apartmá bylo pro zběsilý kamerový štáb nepřístupné, ale páni... občas to tu bylo pěkně nepříjemné.

„Jo, jsem to já,“ odpověděla jsem a mířila chodbou do našeho apartmá. Doufala jsem, že se cestou stihnu trochu vzpamatovat. Mramorové podlahy, dvojité ložnice a kompletní vybavení, to vše bylo trochu přehnané, ale nestěžovala jsem si. Wilder toho musel podstoupit hodně, aby mě sem dostal, ale dost mě štvalo, že k tomu využil moji nejlepší kamarádku.

Jenže on se do ní zamiloval, takže by se dalo říct, že je všechno tak, jak má být.

„Ahoj,“ zavolala Penna ze svého vozíku. Nohu měla v sádře až po stehno a zvednutou pomocí podpěry. Ohromně dlouhé blondaté vlasy měla stažené na vrcholku hlavy do drdolu. Ať už zraněná, nebo ne, byla až nesmyslně krásná, skoro modelkovsky, a na motokrosově motorce jezdila líp než většina kluků.

„Ahoj,“ zahrála jsem si na ozvěnu a klesla do semišové pohovky. Nohy jsem si natáhla na konferenční stolek.

Ona se znovu začala věnovat svojí knize, takže se mezi námi rozhostilo trapné ticho.

Proudila mnou nervozita, a tak jsem se narovнала, lokty zabodla do kolen a hlavu složila do dlaní. Bože, to byla ale blbost. Směšné. Čekalo mě šest měsíců v jeho blízkosti. Šest měsíců jsem měla sledovat, jak se honí za každou sukni. Jak to tady k čertu zvládnou? Jak zvládnou jeho?

„Potkala jsi ho,“ řekla Penna tiše a knihu odložila do klína.

Přikývla jsem. „Narazila jsem na něj. Doslova. Zahrnovalo to dvě margarity.“

„Drinky pomohly?“

Podívala jsem se na ni. „Skončily oba na něm.“

Chrochtavě se zasmála – vlastně poprvé od chvíle, kdy jsem sem přišla. „Výborně. Teda ne, že by to potřeboval. Kyselý je dost.“

Zasmála jsem se. „To je.“

„Jak se cítíš?“ zeptala se váhavě a já jsem věděla, kolik ji to stálo úsilí.

„Opravdu tě to zajímá? Protože jsem si docela jistá, že kdybys nebyla na vozíku, neměla bys problém hodit mě přes palubu.“

Naklonila hlavu. „Uvažovala jsem o tom.“

Poslední věc, co bych teď potřebovala, byly projevy Penniny očividné nenávisti vůči mně – tohle bylo totiž jediné místo, kde jsem se mohla schovat před setkáním s Landonem. Fakt paráda.

Dveře se rozletěly a bouchly do zdi. „Rach?“ zakřičela Leah do chodby dvě vteřiny předtím, než vtrhla dovnitř. „Panebože! Landon a Pax se do sebe právě pustili. Co se stalo?“ Sesunula se na pohovku vedle mě s holýma nohama, odhalujíc paralelní jizvy na holeních, které až do tohoto výletu pečlivě skrývala – dokud v ní Paxton neprobudil odvalu. Hnědé oči s tóny whisky měla doširoka otevřené, hnědé vlasy rozčuchané větrem. Páni, jak moc se mi po ní stýskalo, když byla tu a já doma v L. A.

„Možná jsem narazila na Landona.“

„Jo, to mi došlo,“ řekla. „Jak se cítíš?“

„V pohodě,“ lhala jsem.

Zasmála se, ale ihned se zarazila, protože jsem se na ni podívala. „Omlouvám se, ale potom, co tě dnes viděl na sjezdovce, bylo to to jediné, co opakoval, že je v pohodě.“

„Potkali jste se na sjezdovce?“ zeptala se Penna, knihu zapomenutou v klíně. Takhle dlouho do konverzace běžně zabraná nebývala, tedy aspoň od té nehody – kdy jí její sestra zlomila srdce.

„Ano, potkali,“ odpověděla jsem s bezděčným úsměvem. „Zvedl oči, aby zamával Leah, a já jsem se tam zrovna ocitla. Netušila jsem, zda mě doopravdy uvidí. Ale vypadal, jako by viděl ducha.“

„A pak narazil do zdi,“ řekla Leah a ramena se jí otráasala smíchem.

„To snad ne!“ vykřikla Penna a taky propukla v smích. „Jako vážně? Do zdi? Na straně sjezdovky?“

„Přesně,“ přitakala jsem. „A pak ho nějaká slečna přejela na lanovce.“

Nebyla jsem ani poblíž a štěstí už ho opouští.

„Pane bože,“ řekla Penna a její smích se stal ještě hlasitějším. „A co udělal pak?“

„Hledal tě,“ otočila se na mě Leah. „Tedy, byla jsi už dávno pryč, když se odkutálel z cesty lanovce, ale díval se po tobě.“

Můj smích se rychle vytratil – emoce se začaly ubírat jiným směrem.

„Ale bylo mi divné, že se na tebe ani nezeptal,“ pokračovala Leah. „Když jsme se potkali, nezeptal se, kdo to vedle mě stál.“

„Nezajímá ho to,“ řekla jsem ze zvyku a obrany.

„To není ten důvod. Byl otrěsený. Skoro jako by si myslel, že má vidiny. Jako by se mu to už někdy stalo.“

Setkala jsem se s pohledem své nejlepší kamarádky. „To by ale znamenalo, že na mě musel někdy pomyslet.“

„Rachel –“

„Ne!“ vyštěkla jsem. „Odešel bez rozloučení. Nechal mě stát jako blbce na pohotovosti s pěti odmítnutými hovory, deseti ignorovanými esemeskami, roztrhaným přijímacím dopisem do Dartmouthu, zápěstím zlomeným po pádu z naší zbrusu nové kuchyňské linky, a hlavně zlomeným srdcem – to všechno, ještě než stačil zaschnout inkoust na podpisu nájemní smlouvy, kterou jsem si sama nemohla dovolit. Celé dny jsem posedávala v tom bytě s vědomím, že se vrátí k Odpadlíkům, a doufala, že se vrátí i domů, ke mně. Doufala jsem, že Wilder ustoupil od svého zatraceného ultimáta, nebo že se mi aspoň dostane vysvětlení, případně rozloučení. Máš vůbec ponětí, jaké to je, když tě někdo prostě ignoruje? Když tě opustí? Když s tebou někdo zachází, jako by sis nezasloužila jeho lásku, čas, ale ani jeden posraný telefonát? Leah, ty obzvlášť musíš vědět, jaké to pro mě bylo, jít za rodiči – plazit se a prosit o pomoc, když jsem jim předtím vmetla do tváře, jak jsem nezávislá. Vzdala jsem se kvůli Landonovi všeho, a stejně to nebylo dost. Tak prosím ani nenaznačuj, že by si na mě vůbec někdy vzpomněl.“

„Měla bys ho nechat to vysvětlit,“ řekla Penna jemně.

„Ty do toho nemáš co mluvit,“ odbyla jsem ji. „Ne, pokud chceš, abychom si hrály na kamarádky.“

Měla problém zůstat potichu. Poznala jsem to podle jejího výrazu a taky podle toho, jak křečovitě svírala knihu. „Dobře,“ řekla nakonec. „Ale každá mince má dvě strany.“

Leah se podívala mezi nás a zatleskala. „Nové téma!“ Její oči zářily vzrušením. „Pax zorganizoval výlet do Nepálu během volitelného týdne v Indii.“

Pohlédla jsem na Pennu. Vypadala napjatě, prohlížela si sádru.

„V pohodě?“

„Jedeme všichni! Tedy, pokud budete chtít. Našel perfektní wellness pro mě a Pennu a prý je tam i skvělá lyžovačka...“

Podívala jsem se na ni přimhouřenýma očima. „Že ty se mě snažíš nalákat? Víš přece, jak moc ráda lyžuju.“

„Vím,“ přiznala.

„Bude tam Landon.“

„Bude... vlastně je to jeho výlet. Vzal si do hlavy, že sjede nějaký hřeben u Everestu a tohle bude jeho šance. Podle něj to zajistí dokumentu úspěch.“

To snad nemůže myslet... Zadržela jsem proud myšlenek. Proboha. Byla jsem v jeho přítomnosti za celou tu dobu poprvé, a už jsem se o něj bála. Neměla bych na něj ani myslet, natož si lámat hlavu tím, zda se opravdu pokusí sjet horský hřbet Šangri-La, o němž vždycky mluvil. Místo neskutečně vysoko, neskutečně strmé a nabízející velmi skutečnou šanci na smrt.

Povzddechla jsem si a opřela se hlavou o gauč. „Jemu se nedá vyhnout, že?“

„Nedá, pokud chceš využít výhod, které přináší cestování s Odpadlíky,“ odvětila Penna. „A pokud si dobře vzpomínám, byla jsi vždycky připravena skočit po hlavě do všeho, na čem jsme pracovali. Sakra, myslím, že jsi byla občas mnohem odvažnější než Landon.“

Mluvila měkce, bez zášti. Možná že tohle spolubydlení nakonec přece jen bude fungovat.

„Miluju to, je to tak,“ přiznala jsem.

„Myslíš, že zvládneš trávit tolik času v jeho přítomnosti?“ zeptala se Leah. „Jsem pořád ochotná odjet, pokud bude třeba. Paxtona miluju, ale nelíbí se mi, co udělal – že nás obě oklamal, aby tě dostal na palubu.“

Stiskla jsem jí ruku. Posledních pár let trpěla už příliš a nebylo by fér jí tohle vzít. Zvládnu vydržet šest měsíců pekla kvůli ní – a taky abych se pokusila objevit kousek své vlastní minulosti po měsících pátrání a přehrabování se v papírech svých rodičů a hledání polohy toho sirotčince v Jižní Koreji. Snažila jsem se jednat potají, jak jen to šlo, abych nenaštvala mámu. Opravdu jsem chtěla nechat Landona, aby to celé zničil?

„Budu v pohodě. Zvládnu být v jeho přítomnosti.“

V očích se jí zračila úleva a já jsem cítila, že povolila sevření mých dlaní. „Dobře, jak to tedy chceš udělat? Pax chce, aby ses taky účastnila výletů.“

„No jistě. Chce, abych byla pro Landona dostupná,“ vyhrkla jsem a pak se ušklíbla. „Pardon.“

„To nic. Na mého přítele můžeš nadávat, jak chceš. Za tohle si to zaslouží.“

„V pořádku, budu ho vídat jen během exkurzí na pobřeží. Po zbytek času se mu můžu vyhýbat.“

„No...“ začala Leah.

„Co zase?“

„Možná teď není vhodná příležitost ti to říkat, ale tenhle semestr jste oba zapsaní na dvou stejných předmětech,“ vysvětlila Penna. „Takže ho budeš potkávat na hodinách, exkurzích na pobřeží, na výletech a výzkumech v terénu v rámci předmětů.“

„To mě poser.“

„Čekala jsem, že to řekneš,“ poznamenala Leah a mačkala mi ruku. „Pořád v pohodě?“

Pomalů jsem přikývla. „Stejně jako ty jsem teď mnohem silnější, než jsem bývala. Kromě toho to, že musím být v jeho přítomnosti, ještě neznamena, že s ním musím mluvit.“

„Rachel,“ přesvědčovala Leah.

„Umí být dost neodbytný... a přesvědčivý,“ namítla Penna.

„To je možné, ale já dokážu být stejně tvrdohlavá jako on, a navíc jsem mnohem zkušenější v jeho ignorování, než on ve vyhledávání kontaktu se mnou. Není nic, co by mohl udělat, aby mě donutil s ním promluvit.“

Neunikl mi pohled, který si Penna a Leah vyměnily.

„Myslím to vážně,“ ohradila jsem se.

„Já vím,“ odpověděla Leah. „O tvé tvrdohlavosti není pochyb.“

„Když už se musím otravovat s tímhle,“ řekla Penna a s pomalým úsměvem kývla směrem ke své sádře, „alespoň mám něco zajímavého ke sledování.“

Jak složité mohlo být ignorovat Landona Rhodese? Měla jsem pocit, že to brzy zjistím.

Třetí kapitola

L A N D O N

NA MOŘI

„Co jsi to do prdele udělal?“ uhodil jsem na Paxtona hned, jakmile jsem za námi zabouchl dveře a my se ocitli mimo hledáčky kameramanů, kteří zůstali stát na chodbě. Bylo mi úplně jedno, jestli nám producent Bobby dá pokutu za to, že jsme ho vykázali z pokoje – buď to, nebo bych si Paxtona klidně podal na zasraným záchodě.

Nicka jsem miloval a byl ochoten se kvůli němu nechat natáčet při kaskadérských kouscích, na trénincích, ve škole, sakra, dokonce i v baru při balení holek. Ale Rachel? Tu nikdo pronásledovat nebude, a už vůbec se naše sračky nebudou propírat v dokumentu.

„No dobře,“ řekl Pax a zvedl ruce nad hlavu, jako bych ho právě zatýkal. „Hlavně mě nezabíjej.“

„Že tě nemám zabít? Jak bych to asi mohl udělat, když z tebe potřebuju dostat odpovědi?“ křičel jsem na něj a bylo mi úplně jedno, jestli nás slyší sousedi. Vzhledem k zástupům holek, které se mi tu vystřídaly, byli zvyklí, že k nim přes zeď doléhají daleko horší zvuky.

„Dáme si pivo?“ navrhl Pax, šel otevřít dvě piva a do každé láhve hrdlem prostrčil kousek limety. Sledoval jsem ho a mlčky v sobě dusil vztek. Pak jsem do sebe kopl půlku obsahu láhve.

Vidět Rachel zblízka mě zasáhlo jako rána do koulí. Pořád byla zatraceně krásná, její postava a obličej dokonalé, pleť měla jemnou jako porcelán. Ale to, co jsem na ní doopravdy obdivoval, byla její duše, pevná jako z oceli. Byla jako malý kousek dynamitu, hladká a krásná, ale klidně by vám dokázala uštvit hlavu.

Bože, to jsem na ní miloval.

Představovala pro mě hádanku, kterou se mi nepodařilo rozluštit. Nikdy mě nenudila, vždycky jsem po ní toužil, chtěl víc, ani na vteřinu ji nespouštěl z očí. A vzhledem k fyzické reakci, již jsem pocítil ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, že je to opravdu ona – jak se mi okamžitě rozbušilo srdce a toužilo znovu polapit to její, jsem si mohl být jistý, že se na mých citech nic nezměnilo.

Ale na čirou nenávist, která jí sršela z hlubokých hnědých očí, jsem rozhodně zvyklý nebyl.

„Už ses uklidnil?“ zeptal se Pax zpoza baru, za kterým se přede mnou nepochybně schovával. Ale ani to by mu nebylo nic platné. Měl sice větší svaly než já, ale já jsem byl o dobrých deset centimetrů vyšší a devět kilo těžší.

„To sotva. Vysvětluj. Hned.“

Přikývl a lokl si piva. „Dobře. Vzpomínáš, jak jsme přišli s tímhle nápadem...“

„Myslíš před rokem?“ upřesnil jsem.

„Jo, jakmile jsme koupili loď a vedení Kalifornské univerzity souhlasilo s tím, že se programu zúčastní, což znamenalo, že nám plán vyjde, začali jsme rozesílat pozvánky, je to tak?“

„Samozřejmě,“ přitakal jsem. „To období mám v mlze. Uvažovali jsme o tom, že přeručíme studium na Kalifornské univerzitě, protože jsme se připravovali na zimní X Games, takže si to zas tak moc nepamatuju.“

Přikývl. „Přesně tak. Potřebovali jsme naplnit loď, takže jsem rozeslal tisíce letáků na vysoké školy, ale i individuální pozvánky k podání přihlášky. Možná jsem jednu poslal i Rachel a její spolubydlící... Leah.“

Prudce jsem trhl hlavou a šlehl po něm pohledem, kterým jsem do té doby sledoval odlupující se etiketu na láhvi. „Ty jsi kontaktoval Rachel?“

Nehnul ani brvou. „Ano, přesně to jsem udělal.“

„Jak jsi mohl? *Proč* bys to dělal? A jak jsi vůbec věděl, kde je?“ bombardoval jsem ho otázkami rychleji, než na ně dokázal odpovědět. Chtěl ji po tom všem zpátky? Teď, když byl s Leah?

„Šla studovat na univerzitu v Dartmouthu.“

Zavrtěl jsem hlavou. „Vzali ji, ale ona přijetí odmítla.“ *Kvůli mně.*

„Její otec má konexe v přijímací kanceláři. Bylo mu jasné, že ji necháš...“

„Dej si pozor na to, co říkáš, brácho,“ varoval jsem ho, ale znělo to spíš jako zavrčení. „Jsi asi tak dvě vteřiny od překročení hranice.“

Neustoupil, nejspíš proto, že věděl, že jsem mu ublížil mnohem víc než on mně. „Takže jí podrželi místo ještě měsíc. A během toho...“

„Jsem ji opustil.“ *Dokázal jsi, že její otec měl pravdu.*

Přikývl a ústa se mu stáhla do grimasy.

Oba jsme věděli, proč jsem to udělal – kvůli ultimátu, které mi dal sám Pax. Mohl jsem si vybrat – buď Rachel, nebo Odpadlíci, ale obojí jsem mít nemohl. Tehdy jsem dal přednost rozumu před srdcem, které v tu chvíli zemřelo.

Našlapovali jsme po tenkém ledě. Bylo nám jasné, že pokud chceme zachovat naše přátelství, některé věci musíme nechat spát. Byl to sice on, kdo s Rachel chodil, ale pro mě představovala lásku mého života. Nedokázal jsem pochopit, že zatímco já jsem odháněl každou myšlenku na ni, on se snažil ji najít.

„A jak tohle všechno víš?“

„Leah. Potkaly se u ortopeda týden po tom, co ses objevil ve Vegas. Pak spolu začaly bydlet v Dartmouthu a od té doby jsou nejlepší kamarádky.“

„Jak jsi věděl, kam jí poslat pozvánku?“ zajímalo mě. „Nemohl jsem ji najít.“

„Nehledal jsi,“ odvětil tiše.

„To kvůli tobě!“ vykřikl jsem a udeřil pěstí do baru. Bodavá bolest mi prolétla celou paží a já jsem ten pocit uvítal. „Podělal jsem to. Ukradl jsem ti holku. Vím to. Dal jsi mi ultimátum a já jsem se vrátil k Odpadlíkům.“

„Ale tvé srdce zůstalo u ní,“ opáčil.

„Tady už není co řešit. Na tom jsme se dohodli už dávno.“ Když přišla řeč na to, co jsme s Rachel provedli Paxtonovi, co jsem jí způsobil já, abych se mohl vrátit k Odpadlíkům, pokaždé mě přemohla vlna emocí. Paxton vypáčil dveře, které jsem před dvěma lety zavřel na závoru, a hnis vytékající z černého místa, jež kdysi bývalo mým srdcem, opravdu zapáchal. Ach jo, koho jsem se to snažil obalamutit? Rachel ta stavidla otevřela ve chvíli, kdy jsem pohlédl do těch pronikavých hnědých očí.

„Musíme si o tom promluvit. Vím, že nechceš, ale jsi můj nejlepší kámoš a já od chvíle, co ses vrátil, sleduju, jak kousek po kousku umíráš. Ošukal jsi každou holku, která se ti dostala pod ruku, a nebylo to pro zábavu – tyhle kecý si nech pro někoho, kdo ti je uvěří. Ale to, jak riskuješ, je ještě mnohem horší... vždyť se jednoho krásného dne zabiješ.“

„Ty bys měl raději mlčet,“ bránil jsem se.

„Jasně, ty jsi teď v bezpečí jen proto, že jsme nebyli blízko sjezdovek, aby ses na tom prkně mohl zmrzačit. Souhlasil jsem s tou exkurzí do Nepálu, protože vím, že ji potřebuješ do toho dokumentu.“

„Dělám to pro Nicka,“ namítl jsem. Kdyby se mi podařilo ten hřeben, který jsme si zmapovali, sjet na prkně, dokument by získal úplně jiný rozměr a on by se mohl stát konzultantem v našem oboru. Ostatně, na vozíku skončil kvůli kaskadérskému kousku, který prováděl pro náš tým, a tak se teď musíme postarat o to, aby mohl žít přesně podle svých představ, protože přesně tak to v rodině má chodit.

„Kecy, s Nickem to nemá nic společného. Taková míra nebezpečí... jako by ti bylo jedno, jestli to přežiješ. Jsi otupělý, působíš nepřítomně a já už se nemůžu dívat na to, jak bezhlavě se chováš. Dělá se mi z toho zle.“

„A ty sis jako myslel, že když sem Rachel dostaneš, tak se to všechno spraví?“

„Ano, protože ona je to, co hledáš, ne? Před lety, když jste se vy dva tajně scházeli za mými zády, jsem to nechápal, ale teď, když miluju Leah, už vím, o co tenkrát šlo. Nic a nikdo mi nemohl zabránit, abych se ji snažil získat. Miloval jsi Rachel a já si teď dokážu představit, co tě to muselo stát, když jsi od ní odešel.“

Opřel jsem se rukama o pult a prsty zaryl do dřeva. „Takže Leino stipendium a všechny ty kecy o tom, že ji máme vzít mezi sebe, když jsme se tenkrát nalodili...“

Povzdechl si a prsty prohrábl černé vlasy. „Když Rachel dostala mononukleózu a nedorazila do Miami, věděl jsem, že musím Leah udržet nablízku a spokojenou. Kdyby odešla, neexistovalo, aby se k nám Rachel připojila na druhý semestr. A taky jsem potřeboval, aby mi Leah pomohla se známkami.“

„Takže jsi ji využil?“ Zalila mě vlna pocitu, který se mi ani trochu nelíbil.

„Zpočátku ano,“ přiznal tiše. „Ale pak jsem se do ní zamiloval a všechno se změnilo.“

„Jenomže potom na to přišla, že jo? Když se objevila Rachel? Ježíši. Proto ses minulý týden choval jako kretén. Proto jsi upravil upoutávku na ten dokument, aby byla celá o tom, jak ses do ní zamiloval. Aby to viděla na premiéře a dala ti druhou šanci.“

Přikývl.

„Jsi manipulativní kretén.“

„Ničeho nelituju,“ pokrčil rameny. „Přivedl jsem sem Rachel, abys ty dostal druhou šanci. Víím, že si tě zablokovala na sociálních sítích, a taky víím, že jsi ji nehledal kvůli nám – nejen kvůli

mně, ale kvůli všem Odpadlíkům. A dneska už je mi jasné, že jsem ti to pitomé ultimátum nikdy neměl dávat.“

Poprvé od chvíle, kdy jsem přebral holku svému nejlepšímu kamarádovi, jsem měl pocit, že se bavíme otevřeně a upřímně, a jakkoli jsem na něj byl našťvaný, zároveň mě ohromilo, že to všechno podstoupil kvůli mně, zvláště když se to týkalo osoby, o níž jsme se oba dohodli, že už nikdy nepadne ani slovo. On o ní nechtěl slyšet, protože jsem mu hrozně ublížil tím, že jsem se s ní scházel za jeho zády, a já proto, že jsem nesnesl, aby přede mnou vůbec vyslovoval její jméno. Bylo mi jedno, že spolu pět měsíců chodili – *vždycky* byla moje.

„Ty mě tady doopravdy přemlouváš, abych se snažil o tvou bývalku?“

Pokrčil rameny. „*Vždycky* byla spíš *tvoje* bývalka. Já...“ Zhluboka se nadechl. „Nemůžu říct, že by mi Rachel bůhvíjak zlomila srdce. Měl jsem ji rád, ale zlomilo mě to, co se stalo mezi námi dvěma.“

„A teď, když je Rachel tady? Co všechno, na čem jsme pracovali?“ Riskoval tím, že ji sem přivedl, Odpadlíky? Naše přátelství?

„Upřímně, jsem v pohodě. Mám Leah a na celém světě není nikdo, kdo by mi ji mohl nahradit.“

„Kvůli Leah bys odešel od Odpadlíků.“ Neptal jsem se, pronesl jsem to jako fakt.

„Bez mrknutí oka.“

Pohrával jsem si s odloupnutou etiketou. „Opustil jsem Rachel. Zničilo mě to, ale přesně to jsem udělal.“ A věděl jsem, že mi to nikdy neodpustí. Viděl jsem jí to na očích.

„Měl jsi k tomu své důvody.“

„Jenomže ty ona nezná.“

„Tak jí je řekni. Nemusí to být dnes nebo zítra. Vždyť příštího půl roku budete sousedi.“

„Nenávidí mě.“

„Mezi nenávisť a láskou je tenká hranice, příteli.“

Pomalou jsem přikývl.

„Nebo ty už ji snad nechceš?“ zeptal se Paxton tiše. „Jestli to tak je, tak si přátelsky potřeste rukou a už se o tom nebudeme bavit.“

„Tak to není,“ vypálil jsem a ucítil, jak se mi sevřelo hrdlo. „Nikdy jsem po Rachel nepřestal toužit, nikdy mi nepřestala chybět. Ona mě zná nejlíp na světě. Nikdo mě nedokáže tak hnát vpřed, dodat mi takový pocit klidu. Jo, chci ji. Ale nedá se říct, že by o tom s vámi byla zrovna řeč.“

„Já vím a je mi to líto.“

Překvapeně jsem vzhlédl. Paxton se nikdy neomlouval. Nikdy.

Naše pohledy se střetly. „Mrzí mě, že jsem ti ublížil a že jsem byl příliš sobecký a našťvaný, aby mi to došlo. Je mi líto, že mi trvalo tak dlouho, než jsem se pokusil věci napravit, ale jsi můj nejlepší přítel a zasloužíš si být šťastný. A jestli tvoje štěstí stojí a padá s Rachel, jsem pro.“

„Jenže ona se mnou ani nemluví. Ta loď už dávno odplula.“

„Ale budeš ji mít na téhle lodi, a to celých šest měsíců.“
Usmál se. „Ne nadarmo se ti říká Nova, Casanovo. Vyjedeš po každé, která se k tobě jenom přiblíží.“

„Kromě Leah a Penny,“ upřesnil jsem.

„Penna by ti dala pěstití,“ řekl a pousmál se. „A jestli něco zkusíš na Leah, zabiju tě.“ Jakákoli stopa humoru byla ve vteřině pryč.

„Jo, já vím.“ Ne že by Leah nebyla krásná, jenom... to zkrátka nebyla Rachel. Nikdo se jí nemohl rovnat. Ať už jsem se na ni snažil sebevíc zapomenout, nedokázal jsem se ubránit tomu, abych s ní srovnával ostatní ženy. Neobstála žádná.

„Chci říct, že jestli ji chceš, tak se jí do prdele dvoř.“

„A když mě odmítne?“

Ušklíbl se. „Tak se jí dvoř ještě víc.“

Dvořit se jí. Rachel mi na moji taktiku nikdy neskočila. Líbila se jí upřímnost, vášeň a trocha nebezpečí.

Hlava se mi pořád ještě točila z toho, že jsem ji viděl a věděl, že nás od sebe dělí necelých šedesát metrů, ale nebyl jsem hloupý. I kdyby mezi námi k ničemu nedošlo, kdybych ji jenom dokázal přimět, aby pochopila, proč jsem odešel, stálo by mi to za to.

Pro začátek jsem ji musel přinutit, aby se mnou mluvila.

Ještě že jsem vytrvalý typ.

Čtvrtá kapitola

RACHEL

NA MOŘI

„Jsem z té nápojové situace vážně v depresi,“ postěžovala jsem si druhý den Leah a přísným pohledem si měřila láhev Pepsi.

„Slibuju ti, že až budeme objevovat Srí Lanku, na Cherry Colu si ani nevzpomeň.“ Otočila stránku v učebnici ekonomie, aniž by ke mně zvedla oči. Vzhledem k tomu, že jsme seděly v přeplněné kavárně s oceánem rozkládajícím se přímo před námi, musela jsem uznat, že se soustředila až neuvěřitelně. Možná byla vůči výhledu imunní, koneckonců na palubě strávila už tři měsíce. Zato já jsem se pořád nedokázala ubránit úžasu... no, ze všeho.

„Nevím, jestli budu objevovat s tebou,“ namítla jsem, odsunula hranolky na stranu talíře a vymáčkla vedle nich trochu kečupu.

Leah prudce zaklapla knihu. „Co tím chceš říct? Celý tenhle výlet jsme naplánovaly spolu.“ Podívala se na mě zúženým pohledem. „Ty se snažíš vyhnout Landonovi.“

Namočila jsem hranolku do kečupu, zakousla se a vychutnávala si tu dobrotu. Najednou jsem pocítila nutkání obejmout šéfkuchaře – americké jídlo, které mi připomínalo domov, když jsem od něj byla na míle daleko, mě opravdu dokázalo potěšit.

„Nevyhýbej se otázce tím, že se budeš mazlit se svým jídlem,“ napomenula mě Leah.

„No dobře. Nechci být v Landonově blízkosti. Už takhle s ním musím trávit dvě vyučovací hodiny týdně a opravdu si nepřeju, aby tvořil součást všech mých vzpomínek na plavbu kolem světa.“

Pozorovala mě zúženým pohledem a zamyšleně žvýkala.

„Chceš vědět, co si myslím?“ zeptala se nakonec.

„Ne,“ odvětila jsem a strčila si do pusy další hranolky. Ten cheeseburger vypadal taky moc dobře.

„Stejně ti to řeknu.“

„To jsem si myslela.“ Ustrkla jsem doušek Pepsi a vyčkávala. Nejlepší i nejhorší na tom mít Leah za nejlepší kamarádku bylo, že nikdy nechodila kolem horké kaše. Když jsem vykládala blbosti, nedělalo jí problém mi říct, jaký na to má názor.

„Myslím, že ses přes něj nikdy nepřenesla.“

Prudce jsem se nadechla a musela použít všechny svaly v těle, aby mi limonáda nevytekla z nosu. Nakonec se mi nějakým způsobem podařilo bezpečně polknout. „To myslíš vážně?“

„Seznámily jsme se chvíli poté, co tě Landon opustil. Bylo to krátce po Brianově smrti.“

„Jo, obě jsme byly trosky.“ Byla jsem moc ráda, že teď dokázala vyslovit Brianovo jméno, aniž by se rozplakala. Ztráta přítele při strašlivé autonehodě ji zdrtila a za to, jak se posunula, jsem vděčila Wilderovi. To mu přidávalo body navíc.

Natáhla se ke mně a jemně mi stiskla ruku. „Byla jsem na dně. Ty ses ke všem chovala chladně a odtazitě, ale kvůli mně ses držela. Ty první měsíce v Dartmouthu jsem přežila jen díky tobě, to ty jsi mi pomohla znovu se postavit na nohy.“

„Leah...“ Nikdy jsem nevěděla, jak reagovat, když říkala takové věci. Tehdy byla tak zraněná, sotva přežívala, a teď měla všechno daleko víc srovnané než já.

„Tolik ses starala o mě a o to, abych nějak překonala žal, až jsi zapomněla, že bys měla taky zpracovat ten svůj. Byla jsi tak

zaneprázdněná vyučováním, stěhováním a... no... mnou, že jsi vůbec neměla příležitost srovnat se se ztrátou Landona.“

Zkřížila jsem ruce na hrudi, jako by mě mohly ochránit před její pravdou.

„Nebraň se tomu,“ vyhubovala mi. „Jsi úžasná a silnější, než bych kdy mohla být já. Jen si myslím, že se možná děje víc, než jsi ochotná mi přiznat – a možná i sama sobě. Nikdy jsi mi neprozradila ani jeho jméno, ani co se stalo, a to jsme spolu bydlely přes dva roky. Věděla jsem jen to, že ti nějaký kluk zlomil srdce ve stejný den, kdy sis zlomila zápěstí, a že se o tom se mnou nehodláš bavit.“

Dívala jsem se na Arabské moře, sledovala, jak naše loď čerí vlny, a snažila se vstřebat její slova. Měla pravdu? Jistě, všechno, co souviselo s Landonem, jsem zamkla do krabice a tu pak uložila tak hluboko do skříňe, že jsem tu věc ani nemohla najít, ale to přece neznamenalo, že jsem se přes něj nikdy nepřenesla. Nebo snad ano?

„Asi jsem ti o něm měla vyprávět. Ale ty jsi toho tehdy nesla na bedrech tolik, že jsi rozhodně neměla zapotřebí, abych tě zatěžovala ještě svými problémy. Možná jsem tě využila, abych se schovala před svými vlastními starostmi. A asi jsem byla ráda, že se mi ho na Dartmouthu podařilo vymazat ze všech aspektů svého života, skoro jako by ho miloval někdo jiný,“ přiznala jsem. Nadechla jsem se, abych zklidnila nervy, a rozhodla se strhnout strup a otevřít se Leah tak, jak to ona sama udělala nesčetněkrát. „Nedokážu snést, že ho vidím, vracejí se mi vzpomínky. Slyším jeho hlas a vzpomenu si na každý rozhovor. Ale když se nad tím vším zamyslím, opravdu se na chvíli zastavím, cítím jen obrovskou bolest a stud.“

„Stud?“

Zasmála jsem se a nebyl to hezký zvuk. „Kolik ti toho Wilder prozradil?“

„Jen mi rámcově popsal, co se stalo, a pak mi řekl, že Landona donutil, aby si vybral mezi tebou a Odpadlíky.“

Sevřelo se mi srdce. „A Landon nakonec zvolil je.“

„Je mi to moc líto.“

Odbyla jsem ji mávnutím ruky. „Nemusí. Naučila jsem se spoléhat sama na sebe, držet své srdce na uzdě a pak jsem potkala tebe. Landon a já... no, díky tomu, co udělal, je nám oběma líp.“ Hlas se mi zadrhl, jako bych tu lež ani nedokázala říct naplno.

„Vím, že nejsi v pořádku. Ani on není.“

„Jak to myslíš?“ Zapomněla jsem na hranolky, které se zastavily na půli cesty k ústům, a toužebně se zadívala na cheeseburger. Měla jsem takový hlad, že mi bylo jasné, že jestli Leah bude trvat na dokončení rozhovoru, budu jí brzo muset odpovídat s plnou pusou.

„Pax mi řekl, že se Landon od chvíle, co se vrátil, chová jako kretén. Je mu mizerně. Byl roztěkaný, a pak začal vyplňovat prázdnotu...“ Zrudla.

„Ne nadarmo se mi říká prokletí. A neboj se, vím přesně, čím tu *prázdnotu* vyplňoval.“ Landon byl v komunitě extrémních sportovců dobře známý a otec přede mnou jeho pověst Casanovy netajil. Tvrdil, že mi tím ukazuje, jakému neštěstí jsem se vyhnula, ale jenom mi sypal sůl do zející rány.

Zřejmě jsem byla snadno nahraditelná jakoukoli holkou s tlukoucím srdcem a dvěma nohama.

„Tobě se říká prokletí?“ nechápala.

Kradmo jsem slupla hranolku a přikývla. „Jo,“ připustila jsem, jakmile jsem polkla. „Prvního půl roku poté, co se vrátil, podělal každý trik a pak už jen vím, že to na nějakém blogu nazvali ‚prokletí Rachel‘. Bezvadný, co? A víš, co je na tom ještě lepší? Představ si, že to označení pochází přímo od jednoho z Odpadlíků.“

„Od kterého?“

„Od Penny.“

„Od ní? Ale vždyť ta je hrozně hodná!“

„Dokud si nezačneš zahrávat s její rodinou. Pak tě bude nenávidět do skonání světa. Každopádně Wilder neví, o čem mluví.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Nova**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.